

Проповед 197

За какво и кого живеем?

Прочит: Римляни 14, 7 - 9

Скъпи братя и сестри,

Накъде е насочен животът ни? Към какво се стремим? Достигнали ли сме това, което желаем да достигнем, и донесло ли ни е то удовлетворение? Кое е същественото в живота ми? Ние често се съсредоточаваме върху нещо конкретно, толкова много искаме да го получим, мечтаем си ден и нощ за него, и в един момент, когато го получим, имаме удовлетворение, но само за кратко. Често, стремейки се към нещата, които ни предлага този свят, пропускаме истински важните неща в живота. Важно е да живееш със съзнанието, че има много по-важни неща от тези, които ни предлага светът, че щастието на човека не се състои в изобилието на имота му, че не е свързано с постиженията му в бизнеса или кариерата му, че твърде малко са важните неща в този свят. Важно е в ежедневието да осъзнаваме, че Бог е жив, да живеем със съзнанието, че и животът и смъртта зависят от Него, че Той определя всичко в този живот, че определя всичко и след смъртта. Много от хората около нас не искат да вярват в Бога, не искат да го допуснат в живота си не желаят Той да определя стандарта в живота им. Обаче дори този факт не означава, че Бог не е в живота ти. Ако осъзнаем величието на Божието присъствие в живота на всеки един човек, ще бъдем изненадани - Бог присъства в този свят, присъства в ежедневието на всеки един човек, в твоя и моя ден. Един свещеник бил в час по религия и разказвал на децата за това кой е Бог, как действа в живота и как можем да го видим и опитаме. Искал да покаже реалността на Божието присъствие в живота ни. Едно от децата, което явно било възпитано в къщи по друг начин, казало на свещеника: Но господине, Бог отдавна е мъртъв! Свещеникът замръзнал на място, за миг се втрещил - никога не можеш да се научиш какво да кажеш в моменти като този. Той гледал дълго детето, после му се усмихнал и му казал: "Е, точно това трябва да Му кажеш лично." Така е и в живота. Независимо в какво вярваме и как вървим в живота, независимо какви са стремежите ни и мечтите ни, независимо дали вярваме в Бога или не, накрая ще отговаряме пред Него. Така че тази отговорност не зависи от това, дали вярваме в Бога или не, дали се съобразяваме с Неговото присъствие или не. Ние ще отговаряме пред Бога независимо от това в какво сме вярвали и как сме живяли живота си. Това е нещо, което трябва да запомним и нещо, което ни напомня и апостол Павел в своето Посланието към римляните.

1. Ние мислим, че живеем за себе си. В нашия свят ние мислим, че живеем за себе си. Мислите ни се занимават много дълго време с нашите дела и твърде малко с делата на другите. Този свят ни учи да не се занимаваме с никой друг, освен със себе си. Ти си важният, ти си номер едно! Живей само за себе си и се грижи само за себе си. Аз, аз, аз, навсякъде виждаме само тази думичка. Целият ни живот, цялото ни съществуване е насочено към това ние да се чувстваме добре. Нищо не ни насърчава да се вгледаме около себе си и да открием хората, които се нуждаят от нас. Нищо не ни насърчава да погледнем към небето и да открием Бога. Хората са безкрайно егоистични същества.

Ние сме създадени да живеем един за друг, но грехът така ни е изкривил, че сме започнали да мислим само за себе си. Помислете и ревизируйте мислите си - колко време отделяте да мислите и да се грижите за себе си и колко за другите и за Бога. Сигурен съм че резултатът няма да ви очарова. Ако животът ви е насочен само към вас самите, може да сте сигурни, че не живеете живот, който е угоден на Бога. Затова вслушайте се в думите на апостол Павел: **"Защото никой от нас не живее за себе си и никой не умира за себе си."** В живот или смърт, ние не сме сами. В радости и скърби ние трябва да знаем, че не живеем за себе си. За кого трябва да живеем?

2. За кого живеят християните? Ще се спрем отделно на това за кого живеем ние хората, които се наричат християни. Ние, християните, считаме, че щом се наричаме християни, ние живеем не за себе си, не за задоволяване на собствените си цели, а за Бога. Тогава обаче трябва да живеем наистина за Него и животът ни трябва да прилича на този на Исус Христос. Има няколко разпространени заблуди за живота на християнина:

2.1. Който посещава църквата, е християнин. Тук в България това е разпространено мнение - Аз ходя на църква от време на време, дори всяка седмица, значи съм християнин. Докато живееш в България и имаш българско гражданство, ти си християнин. Все пак си роден в християнска държава. Нека обаче да помислим какво ще се случи, ако по същата схема си част от отбор, независимо в коя област се състезава. Не ходиш на мачовете, може би един или два пъти в годината, не играеш, защото не ти се иска днес, не тренираш, защото се счита за прекалено можещ. Можете да сте сигурни, че такъв играч много скоро ще излети от отбора и никой няма да го иска обратно. Да си християнин означава да имаш лична връзка с Исус, да бъдеш на негово разположение през цялото време, да се подготвяш, но и да работиш за Него. **"Понеже, ако живеем, за Господа живеем, и ако умираме, за Господа умираме; и така, живеем ли, умираме ли, Господни сме."** Кажеш ли "ДА" на Бога трябва да Го следваш. И решиш ли да го следваш, тогава ще знаеш, че си на Бога. Тогава животът ти ще бъде посветен на Бога.

2.2. Който търси Бога, е християнин. Това е втората заблуда, на която този свят ни кара да вярваме. Звучи наистина страхотно, че някой иска да търси Бога. Ние сме създадени не само да търсим Бога, но и да го намерим. Има хора, които цял живот търсят Бога и моментът, в който трябва да Го допуснат в живота си, все не идва. Такива хора отлагат окончателното Му приемане за все по-далечен бъдещ момент и сигурно няма да ви учудя, ако ви кажа, че този момент да приемат Бога все не идва. Божието слово ни говори в тази насока: **"Днес е спасителен ден"**. Божието слово ни говори за намирането на Бога в сегашно време. Ако някой търси Бога, не бива да отлага решението си. Решението за Бога се взема днес, а не утре. Защото решение, което се отлага за утре, никога не идва. Помислете само как постъпваме, когато сме изгубили нещо важно - не ни дава мира, докато не го намерим. Какво ще стане ако изгубите ключовете от жилището си? Сигурен съм, че няма да имате мира, докато не намерите ключовете си. Ние, хората, сме загубили ключовете на Небесното царство заради греха и провала на хората. Чрез Исус Христос, Бог ни ги е дал отново и ние трябва само да ги вземем. Търсещият Бога не е християнин; той трябва да е готов да разбере не само жертвата на Исус, но и да се разкае от греховете си и да тръгне по вечния път. Християнин е този, който не само търси Бога, но и Го намира, и когато Го намери, Го следва навсякъде, накъдето Той го води.

2.3. Третата заблуда е, че всеки, който се държи като християнин, е такъв. Помислете какво означава това във вашия собствен живот. Ако кажа: "аз съм музикант" и тогава започна да живея като музикант - купя си инструмент и го разнасям насякъде, където ходя, посещавам концертите и дори се появявам на сцена, това няма да ме направи

музикант, защото в цялата тази история има един проблем - че не мога да свиря на кой да е инструмент. От целия ми живот на музикант няма абсолютно никаква полза, защото не мога да свиря. Точното и правилно мерило на един човек за живота му е това, което ни дава посланието към Римляните: **“Живеем ли, живеем за Господа”** Християнин е този, който ориентира живота си не към християнските принципи или доброта, а към Христос. Исус Христос е мярката. Ако ориентираш целия си живот, всяко отделно кълче към Исус, то тогава ще можеш да се наречеш християнин. Всеки може да довери живота си на Исус, защото Исус не остана в гроба, но оживя за вечен живот и е готов да сподели с теб този вечен живот. Християнин е не този, който живее като християнин, а този, който живее с Христос. Исус Христос е жив - довери му живота си. Животът ни ще бъде стойностен само и единствено ако е живот с Исус. И ако сме допуснали Исус да царува в живота ни, тогава можем да открием и втората част на стиха, който цитирахме малко по-горе: **“ако умираме, за Господа умираме”** Ако в живота сме с Господа, то Бог няма да ни остави и в смъртта. Когато веднъж пътувах до Германия, ми се наложи да отида в град Лайпциг. Тъй като пътувах с влака, се озовах на железопътната гара. Особеното при тази гара е, че тя е една от малкото гари в света, където линията свършва. Животът често изглежда като пътуване с влак, картините се сменят бързо, пейзажът се променя и накрая идва и последната гара – смъртта. За много хора, които живеят без Исус, смъртта изглежда като тази гара в Лайпциг. Там е краят и там свършва пътуването. Релсите свършват там и няма път по-нататък. За нас християните обаче, ако живеем живота си с вяра в Спасението и Спасителя, това не е така. След смъртта ние отиваме на място, което е по-добро. Бог ни е призовал да живеем там за цяла вечност. Ако ние на тази земя изберем да живеем в зависимост от Бога и приемем жертвата, която Бог е направил за нас на Голгота, тогава можем и да умрем с Него. Който не е приел Исус приживе, той е осъден да умре сам, в мъки, осъден е на вечна погибел, далеч от Бога. Доброто поведение и дела не ни правят християни, християни ни прави само връзката с Исус. Сам Той ни казва: **“Аз съм и пътят, и истината и живота.”** Има само един път до Бога. **“Никой не дохожда до Отца освен чрез Мене”**. Ако искате да стигнете до Спасението и вечния живот, изберете да бъдете с Исус Христос.

3. Ние сме Господни. За нас остава простичката истина, която Павел отбелязва: **“и така, живеем ли, умираме ли, Господни сме”**. Ако настина сме решили да бъдем християни, не трябва да има нито една област от живота ни, която да не е посветена на Бога. Ние ставаме негови. И причината да сме Божии не е толкова в нашия избор и нашите заслуги, колкото във факта, който апостол Петър ни напомня и който не бива да забравяме(1. Петрово 1, 18-19): **“като знаете, че не с преходни неща - сребро или злато, сте изкупени от суетния живот, предаден ви от бащите ви, а със скъпоценната кръв на Христос, като на агнец - без недостатък и пречист,”** Бог ни изкупи и ние сме Негови. Ако наистина е така, трябва да се държим като Негови деца и то във всяко едно отношение. Помислете с каква чест ни е удостоил Бог – да се наречем Негови, да бъдем наследници на обещанието за вечен живот, да бъдем чисти, въпреки грешките, които сме допускали. И затова има само едно обяснение - Исус Христос. Той дойде на тази земя с една единствена цел - да спаси грешното човечество: **“Защото Христос затова умря и оживя - да господства и над мъртвите, и над живите.”** Исус Христос е господар на живота независимо какво правим, независимо как се наричаме, независимо доколко сме склонни да Го допуснем. Исус Христос е Цар на Царете и Господ на Господарите. Ние, хората, често си въобразяваме, че ние определяме нещата в живота си. И както онова малко дете в началото на историята си въобразяваме, че ако имаме мнение и го аргументираме достатъчно добре, то ще стане истина. Над

всички човешки заблуди и самоизмами стои Бог. Запомнете го. И ние сме Негова собственост, независимо какво си въобразяваме. Бог е Господар на света и на живота ни.

4. Какво трябва да направим за да живеем за Бога? Добре де, ще каже някой, какво мога да направя за да живея за Бога? Не е толкова сложно. На първо място намери Исус, покаяй се от греховете си и Го признай за свой Господ и Спасител; после постави Бога над всичко останало, което занимава главата ти. Не само някои неща, а всичко, всяко едно нещо, което стои над Бога, трябва да мине след Него. Когато направиш това, не преставай да общуваш с Него, като четеш Словото Му, Библията, като Му се молиш с време и без време, като участваш в църковните събрания. Не забравяй да Му служиш чрез дарбите, които ти е дал, и да се грижиш за хората които ти е поверил. Ако направиш това, тогава ще живееш за Господа и ще бъдеш Негов или Негова, тогава Неговата любов ще струи през теб до загубените хора от този свят и ще бъдеш светило, поставено на хълм. Живейте живота си за Бога

Заклучение. В този свят ние сме ангажирани с много проекти и мечти, с много неща, които отнемат вниманието ни от важната и съществена връзка с небесния ни Отец. Ние трябва да се отучим да живеем само за себе си и да поставим целите, които си поставяме, след целите, които Бог ни поставя, за да живеем за Него. Ние трябва да се отърсим от широкоразпространените заблуди: че всеки, който посещава църквата, е християнин; че който търси Бога е вече християнин, и че всеки, който се държи като християнин, е такъв. Да не разчитаме на добрите си дела, а на Спасението, което Исус е приготвил за нас. Не забравяйте - ние сме Господни. Живейте в тази светлина. И тогава, ако в този живот сте с Бога, Той ще бъде с вас и в онова голямо препятствие, наречено смърт. Дръжте се за Него. Амин.